

ໂດຍປະທານທອມມັສ ແອັສ
ມອນສັນ

“ພຣະອົງຊົງຟື້ນ”

ປະຈັກພະຍານຂອງສາດສະດາ

“ສຽງໂຮ້ຮືອງຂອງກຸ່ມຄິດສະຕຽນ,” ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ປະກາດ, ນັ້ນຄືພຣະເຢຊູແຫ່ງນາຊາເຣັດໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍ. “ຄວາມເປັນຈິງຂອງການເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດໄດ້ນຳຄວາມສະຫງົບມາໃຫ້ທຸກຄົນ ຊຶ່ງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈ” (ເບິ່ງ ຟິລິບປອຍ 4:7).¹

ໃນບົດຄວາມສັ້ນໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນໄດ້ແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູຂອງເພິ່ນ ເຖິງການເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ປະກາດວ່າເພາະພຣະບຸດໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ, ສະນັ້ນລູກໆຂອງພຣະບິດາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ມາສູ່ໂລກຈະມີຊີວິດຄືນອີກ.

ຊີວິດຫຼັງຈາກມະຕະ

“ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີຄົນໃດສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກະທຳໄປເພື່ອເຮົາ ຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນວ່າສຳຄັນຫຼາຍຂະໜາດໃດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫຼາຍໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ການເສຍສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງແທນເຮົາ.

“ໃນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງສາມາດຫັນໜີໄປໄດ້. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານຜ່າທຸກສິ່ງ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ລອດ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດຫຼັງຈາກຊ່ວງມະຕະນີ້. ພຣະອົງໄດ້ໂຖ່ຖອນເອົາເຮົາຈາກການຕົກຂອງອາດາມ.

“ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ພຣະອົງໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວິທີທີ່ຈະມີຊີວິດ. ພຣະອົງໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວິທີທີ່ຈະຕາຍ. ພຣະອົງໄດ້ນຳຄວາມລອດມາໃຫ້ເຮົາ.”²

ການກຳຈັດຄວາມມິດແຫ່ງຄວາມຕາຍ

“ໃນບາງກໍລະນີ, ດັ່ງເຊັ່ນຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມປວຍໂຊ, ຄວາມຕາຍຈະມາເຖິງ ຄືກັບວ່າເປັນ ທູດແຫ່ງຄວາມເມດຕາ. ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍ, ເຮົາຄິດວ່າມັນເປັນສັດຕູແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງມະນຸດ.

“ຄວາມມິດແຫ່ງຄວາມຕາຍສາມາດຖືກກຳຈັດໄປໂດຍຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ເປີດເຜີຍ. ‘ເຮົານີ້ແຫລະເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ,’ ພຣະອາຈານໄດ້ກ່າວ. ‘ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່; ຜູ້ໃດທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເຊື່ອເຮົາຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ.’

“ການເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດນີ້—ແມ່ນແລ້ວ, ເປັນການຢືນຢັນທີ່ສັກສິດ—ເຖິງຊີວິດທີ່ເກີນກວ່າຫລຸ້ມຝັ່ງສິບ ສາມາດໃຫ້ຄວາມສະຫງົບທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ໂດຍພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນໃຈ ແກ່ສານຸສິດຂອງພຣະອົງວ່າ: ‘ເຮົາມອບສັນຕິສຸກໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ເປັນສັນຕິສຸກຂອງເຮົາທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າ; ສັນຕິສຸກທີ່ເຮົາໃຫ້ບໍ່ຄືສັນຕິສຸກທີ່ໂລກໃຫ້. ຢ່າລຸ້ນວາຍເປັນທຸກໃຈ ແລະ ຢ່າສູ່ຢານ.’”³

ພະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ບ່ອນນີ້

“ພະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາມີຊີວິດຄືນອີກ. ເຫດການທີ່ຮຸ່ງໂລດ, ປອບ ໂຍນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນໃຈ ໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ—ການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ. ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະ ທີ່ຄາວາລີ ໄດ້ຖືກລຶບລ້າງໄປ. ຄວາມລອດຂອງມວນ ມະນຸດກາຍເປັນສິ່ງແນ່ນອນ. ການຕົກຂອງອາດາມໄດ້ຖືກຖອນຄືນ.

“ອຸບ ໂມງທີ່ວ່າງເປົ່າໃນເຊົ້າຂອງວັນອິດສະເຕີເທື່ອທຳອິດນັ້ນໄດ້ເປັນຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ໂຍບທີ່ຖາມວ່າ, ‘ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ, ເຂົາຈະຄືນມີຊີວິດອີກບໍ່?’ ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຂໍ້ພະເຈົ້າ, ຂໍ້ພະເຈົ້າປະກາດວ່າ, ‘ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ, ເຂົາຈະຄືນມີຊີວິດອີກ. ເຮົາຮູ້, ເພາະເຮົາມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຈິງ. ...

“ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ໂສກເສົ້າທີ່ສຸດຂອງເຮົາ, ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບສຸກ ທີ່ເລີກຂຶ້ນໄດ້ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງທູດອົງທີ່ກ່າວໃນເຊົ້າຂອງວັນອິດສະເຕີ ທີ່ວ່າ, ‘ພະອົງບໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້; ພະອົງເປັນຄືນ ມາສູ່ຊີວິດແລ້ວ.’”⁴

ທຸກຄົນຈະມີຊີວິດອີກ

“ເຮົາຫົວ, ເຮົາຮ້ອງໃຫ້, ເຮົາເຮັດວຽກງານ, ເຮົາຫລິ້ນ, ເຮົາຮັກ, ເຮົາດຳເນີນຊີວິດ. ແລະ ຈາກນັ້ນເຮົາຕາຍ. ...

“ແລະ ເຮົາຄົງຕາຍຢູ່ຈົ່ງຊື່ນ ຖ້າຫາກບໍ່ເປັນເພາະພຣະອົງດຽວນັ້ນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ແມ່ນແຕ່ພຣະເຢຊູແຫ່ງນາຊາເຣັດ. ...

“ດ້ວຍສູດໃຈ ແລະ ສູດຈິດວິນຍານອັນແຮງກ້າຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າ, ຂໍ້ພະເຈົ້າຂໍເປັ້ງສຽງຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າໃນການເປັນພະຍານໃນຖານະທີ່ເປັນພະຍານພິເສດ ແລະ ຂໍປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະເຢຊູຄືພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະບິດາໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ; ພຣະອົງເປັນຜູ້ກ່າວແທນເຮົານຳພຣະບິດາ. ພຣະອົງໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ. ພຣະອົງໄດ້ກາຍເປັນໝາກຜົນທຳອິດຂອງການເປັນຄືນມາສູ່ຊີວິດ. ເພາະພຣະອົງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ, ເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງຈະມີຊີວິດອີກ.”⁵

ປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ

“ຂໍ້ພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ຄວາມຕາຍໄດ້ປະລາໄຊໄປແລ້ວ, ໄດ້ເອົາຊະນະອຸບ ໂມງແລ້ວ. ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັກສິດ ໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ບັນລຸມັນ ກາຍເປັນຄວາມຮູ້ແກ່ທຸກຄົນດ້ວຍເຫັນ. ຈົ່ງຈື່ຈຳຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງທະນູຖະໜອມມັນ. ຈົ່ງໃຫ້ກຽດມັນ. ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນ.”⁶

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. “He Is Risen,” *Liabona*, Apr. 2003, 7.
2. “At Parting,” *Liabona*, May 2011, 114.
3. “Now Is the Time,” *Liabona*, Jan. 2002, 68; ເບິ່ງ ໂປຣຮັບ 11:25–26; 14:27 ນຳອີກ.
4. “He Is Risen,” *Liabona*, May 2010, 89, 90; ເບິ່ງ ໂປຣ 14:14; ມັດທາຍ 28:6 ນຳອີກ.
5. “I Know That My Redeemer Lives!” *Liabona*, May 2007, 24, 25.
6. *Liabona*, Apr. 2003, 7.

ການສອນຈາກຂ່າວສານນີ້

ຫລັງຈາກໄດ້ແບ່ງປັນບົດຄວາມຈາກຂ່າວສານຂອງປະທານມອນສັນແລ້ວ, ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸນອິດສະເຕີ. ທ່ານສາມາດຖາມສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຄຳຖາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: “ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດທີ່ທ່ານທີ່ວ່າສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ດັ່ງກ່າວໃນປະຈຸບັນນີ້? ທ່ານຈະນຳໃຊ້ມັນຢູ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດ?” ທ່ານຄວນຕື່ມປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານໃສ່ນຳ.

ຄົນໜຸ່ມ

ຂໍ້ພະເຈົ້າຈະເຫັນພຣະອົງອີກ

ໂດຍ ມໍແກນ ວິເບັກ

ໂ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຜູ້ເປັນລູກຮູ້ສຶກເປັນຄົນພິເສດ. ເພິ່ນຮັກພວກເຮົາ ແລະ ໃຫ້ອະໄພງ່າຍ. ເພິ່ນເຮັດໄດ້ດີຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີຄວາມສຸກ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ເພິ່ນຫວັງສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຮົາ. ຂໍ້ພະເຈົ້າຮັກເພິ່ນຫລາຍແທ້ໆ.

ຕອນຂໍ້ພະເຈົ້າຢູ່ຊັ້ນປີຫ້າ, ພໍ່ຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນອຸປະຕິເຫດລົດຊີນ. ຄອບຄົວຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າກັບຂໍ້ພະເຈົ້າມີຄວາມທຸກໂສກຫລາຍ. ເບິ່ງຄືວ່າມັນເປັນປ້ອງໃຫຍ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວພວກເຮົາ. ພໍ່ເປັນຄົນທີ່ຂໍ້ພະເຈົ້າເພິ່ງພາອາໄສ, ເປັນຄົນທີ່ຂໍ້ພະເຈົ້າໄປຫາຖ້າຫາກຂໍ້ພະເຈົ້າມີບັນຫາ. ແທນທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ, ຂໍ້ພະເຈົ້າໄດ້ເກັບຄວາມຄຽດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດໄວ້. ໃນທີ່ສຸດຂໍ້ພະເຈົ້າຕົກລົງວ່າ ມັນເປັນຄວາມຜິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ພະເຈົ້າໄດ້ເຊົາອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ເຊົາອະທິຖານ. ຂໍ້ພະເຈົ້າພຽງໄປໂບດ ເພາະແມ່ຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂໍ້ພະເຈົ້າໄປ. ຂໍ້ພະເຈົ້າພະຍາຍາມຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປນອນຄ້າຍກັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມເປັນ
ເທື່ອທຳອິດ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກພົບໝູ່ເພື່ອນໃໝ່, ແຕ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນຄືນສູດທ້າຍ,
ພວກເຮົາໄດ້ມີກອງປະຊຸມກ່າວປະຈຳພະຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮູ້ສຶກບາງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາເປັນເວລາດົນ
ນານ: ພຣະວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້ານັບຖືຍິງໜຸ່ມຜູ້ທີ່ຂຶ້ນກ່າວປະ
ຈຳພະຍານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ເພາະຂ້າພະ
ເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປະຈຳພະຍານ. ແລ້ວໃນທັນທີທັນ
ໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນໄປ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ເປີດປາກ, ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະເວົ້າຫຍັງ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ

ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈນຳຄ້າຍສຳລັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມ.
ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນຕົນເອງກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ
ພຣະເຊື້ອໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ແລະວ່າພຣະບິດາ
ເທິງສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະວ່າສາດສະ
ໜາຈັກນີ້ແທ້ຈິງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບອັນໜ້າແປກ
ປະຫລາດ. ເພາະປະສົບການນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດ
ກ່າວອອກມາໄດ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນ
ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກ ເພາະການຊົດໃຊ້ ແລະ ການເປັນຄືນ
ມາສູ່ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.

ຮັກ, ຄູ່ແລ, ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ

ໃຫ້ສຶກສາຂ່າວສານນີ້, ແລະ ເມື່ອເໝາະສົມ ໃຫ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບມັນນຳເອ້ອຍນ້ອງທີ່ທ່ານໄປປຽນຢາມ. ໃຫ້ໃຊ້ຄຳຖາມຕ່າງໆເພື່ອຊ່ອຍທ່ານເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ເອ້ອຍນ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະເປັນກິດຈະກຳໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ສັດທາ • ຄອບຄົວ • ສິງເຄາະ

ຊຸມຄວາມກັບກັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຜູ້ປຽນສອນໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ແຕ່ລະຄົນ (ເບິ່ງ 3 ນິໄລ 11:15). ເຮົາຮູ້ວ່າ ເຮົາບັນລຸຄວາມສຳເລັດຜົນຂອງເຮົາໃນການປະຕິບັດໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ປຽນສອນເມື່ອເອ້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາກ່າວວ່າ: (1) ຄູ່ປຽນສອນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຂ້ອຍໃຫ້ເຕີບໂຕທາງວິນຍານ; (2) ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຄູ່ປຽນສອນຂອງຂ້ອຍມີຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍແທ້ໆນຳຂ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ; ແລະ (3) ຖ້າຂ້ອຍມີບັນຫາ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຄູ່ປຽນສອນຂອງຂ້ອຍຈະຊ່ອຍເຫລືອໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງໄດ້ຖືກຂໍຮ້ອງກ່ອນ.¹

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ປຽນສອນ ເຮົາຈະຮັກ, ຄູ່ແລ, ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ເອ້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳເກົ່າຂຶ້ນໃນບົດທີ 7 ຂອງປຶ້ມ *Daughters in My Kingdom: The*

History and Work of Relief Society ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ປຽນສອນໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ເອ້ອຍນ້ອງຂອງຕົນ:

- ອະທິຖານເພື່ອນາງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງນາງທຸກວັນ.
- ສະແຫວງຫາການດົນໃຈເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກນາງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງນາງ.
- ໄປປຽນຢາມນາງເປັນປະຈຳ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່ານາງເປັນຢູ່ໃຈໃດ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ນາງ.
- ຕິດຕໍ່ຫາສະເໝີໂດຍການໄປປຽນຢາມ, ໂທໄປຫາ, ຈົດໝາຍ, ອີ-ເມວ, ແທັກສ໌ເມເຊດສ໌, ແລະ ການເຮັດສິ່ງເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ.

- ຫັກທາຍນາງຢູ່ໂບດ.
- ຊ່ອຍເຫລືອນາງຕອນນາງເກີດສູກເສີນ, ເຈັບປ່ວຍ, ຫລື ໃນເລື່ອງດ່ວນອື່ນໆ.
- ສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ນາງຈາກພຣະຄຳພີ ແລະ ຈາກຂ່າວສານການປຽນສອນ.
- ດົນໃຈນາງ ໂດຍການເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ.
- ລາຍງານຜູ້ນຳຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກທຸກທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກຂອງເອ້ອຍນ້ອງ

ຈາກປະຫວັດສາດຂອງເຮົາ

“ຄູ່ປຽນສອນໄດ້ກາຍເປັນຍານພາຫະນະສຳລັບສະຕີເພີ່ມຄວາມສຸກທ້າຍຕະຫລອດທົ່ວໂລກທີ່ຈະຮັກ, ບຳລຸງລ້ຽງ, ແລະ ຮັບໃຊ້—ທີ່ຈະ ‘ປະຕິບັດຕາມຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປູກຝັງມັນໄວ້ຢູ່ໃນຊວງອີກ [ຂອງເຮົາ],’ ດັ່ງທີ່ໂຈເຊັບສະມິດ ໄດ້ສອນ.”²

ເອ້ອຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງຜູ້ກາຍເປັນແມ່ໝ້າຍບໍ່ດົນມານີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ມາປຽນສອນຂອງນາງວ່າ: “ເຂົາເຈົ້າຟັງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປອບ ໂຍນຂ້າພະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ນຳຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໂອບກອດຂ້າພະເຈົ້າ. ... [ເຂົາເຈົ້າ] ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມສິນຫວັງ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າໃນຊ່ວງໄລຍະສອງສາມເດືອນທີ່ເປົ່າປຽວຄຽວດາຍນັ້ນ.”³

ການໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອກັບວຽກງານຊ່ວຍເຫລືອເປັນການປະຕິບັດຄືກັນ.

ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເດືອນຕຸລາ ປີ 1856, ປະທານບຣິກຳ ຢັງ ໄດ້ປະກາດວ່າ ຂະບວນລື້ຂອງກຸ່ມບຸກເບີກໄດ້ຄ້າງຢູ່ໃນຫົມະປະມານ 270–370 ໄມ (435–595 ກິໂລແມັດ). ເພິ່ນໄດ້ຂໍໃຫ້ໄພ່ພົນຍຸກສູດທ້າຍຢູ່ໃນເມືອງເຂົາເລັກໄປຊ່ອຍກູ້ຊີວິດເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ “ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ເລື່ອງທາງໂລກ.”⁴

ລູສີ ເມເຊີ ສະມິດ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຖອດກະໂປງຊຸ້ມໃນ ແລະ ຖືງເທົາຂອງຕົນອອກທັນທີຢູ່ໃນຕົກແທໂບແນໂກນີ້ ແລະ ໄດ້ເອົາມັນຂຶ້ນໃສ່ກວຽນເພື່ອລົງໄປໃຫ້ກຸ່ມບຸກເບີກທີ່ໜາວກະດ້າງ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ໄປຫ້ອນເອົາເຄື່ອງປ່ອນນອນ ແລະ ເຄື່ອງປຸງຫົມສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະມາຖືງພ້ອມກັບສິ່ງຂອງພຽງເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອຂະບວນລື້ມາເຖິງ, ຕົກຫລັງໜຶ່ງຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆສຳລັບເຂົາເຈົ້າ.”⁵

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Julie B. Beck, “What I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society,” *Liabona*, Nov. 2011, 113.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 112.
3. *Daughters in My Kingdom*, 119–20.
4. Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252.
5. See *Daughters in My Kingdom*, 36–37.

ຈາກພຣະຄຳພີ

ລູກາ 10:38–39; 3 ນິໄລ 11:23–26; 27:21

ເຮົາສາມາດເຮັດຫຍັງແດ່?

1. ເຮົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກວ່າ ເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາຕ້ອງການ ຫຍັງໄດ້ແນວໃດ?

2. ເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ ແນວໃດວ່າເຮົາເປັນຫ່ວງເປັນ ໄຍນຈຳເຂົາເຈົ້າແທ້ໆ?

ສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ, ໃຫ້ເປີດ ເບິ່ງທີ່ www.reliefsociety.lds.org.